

paa den Del af Befolkningen, som lider under Dyrtidens Tryk. Med andre Ord, disse maa undtages. Denne Betragtning har jeg ogsaa haft den Glæde at se trænge igennem i Folketinget overfor et Parti, som til at begynde med stillede sig noget tvivlende paa dette Omraade, i alt Fald paa eet Punkt, idet Venstre ydede fuld Tilslutning til, at Kommunerne skulde have fri Myndighed til med Hensyn til personlig Kommuneskat at fritage, hvilke Skatteydere de maatte finde rigtigt, dog med højere Myndigheders Samtykke. Jeg har imidlertid ment, at det vilde være rigtigt overhovedet at give Kommunerne fri Ret til at lægge disse Skatter indenfor de bestaaende Skatters Omraade saaledes, som de maatte ønske det, og jeg har fundet det rigtigt at nævne som en Skat, man ved Siden af de i Kommunen bestaaende Skatter kunde anvende, en Skat paa Grunden alene. Jeg gaar ud fra, at Kommunerne ikke vil ønske at lægge Skatten alene paa Formue og Lejlighed, men ogsaa vil lægge den paa Grunden, men det maa jo erkendes, at der er mange Kommuner, som hverken finder Ejendomsskylds- eller Hartkornsskatsgrundlaget tilfredsstillende. Der er dem, der finder, at Overgangen fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld ikke peger i den rigtige Retning, tværtimod fører Skatten for de smaa Ejendomme i Stedet for at udjævne den Forskel, der er i Beskatningen af store og smaa Ejendomme, og disse maa antages at ville foretrække at lægge Skatten paa Grunden alene, hvorved Jorden kan beskattes efter lige Forhold. Jeg tror, at den Frygt, man nærer for Vanskelighederne ved saaledes at give Kommunerne Adgang til dette, er overdreven, men jeg vil jo erfare, hvorledes dette høje Ting stiller sig til dette Spørgsmaal. I det andet høje Ting stillede Forholdet sig saaledes, at Venstre med Hensyn til de personlige Kommuneskatter sluttede sig til mit og mine Meningsfællers og Socialdemokraternes Standpunkt, at Kommunerne skulde stilles frit, medens det for de øvrige Skatters Vedkommende fastholdt en mere mekanisk Fremgangsmaade. Jeg vil haabe, at dette høje Ting vil slutte sig mere til det Princip, som er nedlagt i Forslaget med Hensyn til Behandlingen af de personlige Kommuneskatter, end til det andet. Det er imidlertid efter de Udtalelser, som er fremkommet, klart, at jeg maa forudse, at jeg ogsaa i dette høje Ting vil kunne finde Modstand mod den vidtgaende Frihed, som er ydet Kommunerne i dette Forslag. Jeg vil da haabe, at man vil give Kommunerne en saa fri Be-

stemmelsesret, som man overhovedet mener er forsvarlig under de nuværende Forhold.

Forslaget tilsigter altsaa at give Kommunerne denne Skattebevillingsmyndighed for disse Tillægsskatters Vedkommende, og jeg tør tilføje: Tillægsskatterne ikke blot til de Formaal, som omhandles i Forslaget, men til de Formaal, som overhovedet er fremkommet som en Følge af de overordentlige Forhold. Jeg mener, disse Forhold bør stilles lige. Enten Kommunerne anvender Midler i Henhold til dette Dyrtidsforslag, eller de anvender Midler til at hjælpe indkaldtes Familier eller arbejdsløse i Henhold til tidligere Love, maa Midlerne tilvejebringes ved en Tillægsbeskatning. Jeg mener, det er rigtigt at stille Tillægsbeskatning efter denne Lov og efter andre Lovens.

Men idet der altsaa er tiltænkt Kommunerne denne Myndighed, er der tillige i Lovforslaget fastsat en Række Regler, hvis Hensigt det er at fastholde Skatteflygtninge, ikke ved deres Bosted, men ved deres sociale Pligt. Det har ofte været omtalt i dette høje Ting, at der er en Tilbøjelighed til at unddrage sig sin sociale Pligt ved Skatteflugt. Denne Flugt fra den Kommune, hvor man har sit Erhverv, ud til et Skattely, har man ønsket at hindre eller i alt Fald at begrænse dens Virkninger ved mellemkommunale Foranstaltninger. Et Lovforslag vedrørende den mellemkommunale Beskatning ligger her i Tinget, men er, saa vidt jeg ved, ikke naaet videre i Aar, end at der er holdt visse Sammenkomster inden for Udvalget. Men idet der nu bliver Tale om nye kommunale Skatter, anser jeg det for nødvendigt at fastholde saadanne Skatteflygtninge ved deres sociale Pligt. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa et typisk Eksempel paa en saadan Skatteflugtstilbøjelighed, et Eksempel, som har været nævnt i et af vore Blade. Bladet fortalte, at det havde talt med en Borger her af Landet. — saadan maa man vel kalde ham — der erklærede at have tjent 5 Mil. Kr. her i Krigsaarene, og som nu vilde unddrage sig sin sociale Pligt overfor den danske Stat, hvori han altsaa er Borger, ved at ty til Udlandet. Derigennem mente han eventuelt at kunne spare sig selv for en Million i Henhold til de bestaaende Skattelove, altsaa unddrage Staten, hvad den har anset det for nødvendigt at kræve af saadanne store Merindtægter. Jeg ved ikke, om det er gør ligt at fastholde Skatteflygtninge ved deres sociale Pligt, hvis de forsøger at flygte uden for Landets Grænser, men jeg tror, at man i alt Fald ikke helt bør opgive Tanken om at forsøge derpaa.